

Egy egészséges szív

HANGÉRIEN RIPABLIK



KÁCSOR ZSOLT

Hogy a múlt heti kórházi történetemet befejezem: kissé sajnáltam a mentőket, hogy engem kellett hurcolásniuk, de hát hiába mondtam nekik, hogy nagyon szívesen elsétálok a sürgősségre a saját lábamon, nem akarták megengedni. Eredetileg persze az ügyeletre mentem be, ott elmondtam, hogy órák óta alig kapok levegőt, fáj a hátam, és zsibbad a bal karom. Azt hiszem, erre jobban megijedtek, mint én. Ők hívták ki a mentőket, pedig a sürgősségi is eléggé közel volt.

– Ugyan, ne hívjanak mentőt, be-megyek saját magam – javasoltam, de rám dörrent egy ötven-hatvan év közötti, eléggé rokonszenves, mély hangú ember.

– Aha, hogy útközben essen össze – morogta.

Ránézésre nem tudtam megállapítani róla, hogy kicsoda, mert a barázdált arcával portás is éppen úgy lehetett, mint főorvos. Amikor

**Órák óta
hideg ve-
rítékben
úszott az
arcom, li-
hegtem a
légszomj-
tól, fájta a
bal felem**

éppen nem engem vizsgált, gondterhelten kiment cigarettázni a hátsó bejárati ajtóhoz, és közben csóválta a fejét. Ez miattam volt, merthogy a szörzet miatt nem tudták rám erősíteni az EKG tapancsait, és azok folyton leestek a mellkasomról.

– Ha tudtam volna, hogy ez lesz, akkor megborotválok ott is – próbáltam viccelődni, de a barázdált arcú ember nem nevetett. Pedig komolyan beszéltem, hiszen a vizsgálat előtt tényleg megborotválokóztam. Attól féltem, hogy ha borostás leszek, akkor kidobnak.

A főorvosnak tűnő portás mindent megpróbált, de nem sikerült az EKG-t fölerősíteni.

– Ilyen szar eszközökkel kell dolgoznunk, hát ez így nem megy – dörmögte oda egy nőnek, akiről szintén nem tudtam megállapítani, kicsoda. Ők ketten küzdöttek aznap este azért, hogy EKG-felvételt tudjanak készíteni rólam, de a szarnak nevezett eszköz ellenállt. Adtak hát egy nitroglicerint, és leültettek a váróban, közölték, hogy nemso-kára jön a mentő, addig maradjak nyugodtan. Ez könnyen ment, mert erőm nem volt. Órák óta hideg verítékben úszott az arcom, lihegtem a légszomjtól, fájta a bal felem, most

meg már büntudatot is éreztem a szőrös mellkasom miatt. Úgy éreztem, elrontottam az estéjüket.

A mentők kedvesek voltak, ráadásul az egyik igazi profi lehetett, mert előre megmondta a későbbi diagnózist.

– Szerintem magának nem angina pectorisa van – nézett rám fürkésző tekintettel, mire eléggé elszégyelltem magam. Azt kívántam, bárcsak volnék rosszabbul, akkor megfelelnek ennek a kedves embernek, aki bizonyára úgy érzi, hogy a mentő kénytelen taxifunkciót ellátni velem. Bevettek hát a sürgősségre, és lefolytatták az ilyenkor szükséges vizsgálatokat – ekkor történt az a jelenet, amit a múlt heti tárcámban megírtam. A halálos beteg cigány ember távozása után két órával én is elhagytam az épületet – igaz, vele ellentétben makkegészségesen. Kiderült, hogy pánikrohamom volt. Az orvos azt mondta, hogy az eredményeim sokkal jobbak, mint az övéi, és hitetlenkedve nézett. Azonnal elfogott a szorongás, elsápadtam, és izzadtam. Mardosott miatta az önvád, hogy ilyen jól vagyok. Nyugi, mondta az orvos, majd belém döfte az utolsó tört: azért itt eléggé sokan cserélnének magával.